

ovce; iz sadu žgejo dobro žganje in delajo dober jesih. Množi se po semenu in s cepljenjem; hruške in jabelka na-nj cepljene dobro rastejo.

Mokovec (Mehlbeerbaum, Mehl-Eberesche, sorbus aria) dorase 30 do 40 čevljev, in se od vsih družih dreves po svojih moknatobelih peresih že od delječ razloči. Brenkovec ali brenkinja (Elsebeerbaum, sorbus torminalis) doseže visočino od 40 do 50 čevljev. Les obéh dveh drevesc se da za mnoge reči, sad pa za žganje, jesih in za pičo perutnine dobro rabiti. Množita se oba po semenu.

Mali berst (Feld-Rüster, ulmus campestris) postane 50 do 80 čevljev visok, 2 do 3 pa debel. Dolgo rečljasti berst (langstieliger Rüster, ulmus effusa) zraste pa še več in debelejši kakor uni. Les obeh sort je hrastovimu in mecesnovimu enak, in je veliko vreden.

Češnja (Süsskirschbaum, prunus avium) zraste po 60 in 80, — višnja (Sauerkirschbaum, prunus cerasus) pa od 30 do 40 čevljev visoka. Les in sad teh dveh dreves se mnogoverstno rabita; kakor tudi ternulje, (Schlehen, Pflaume, Schwarzdorn, prunus spinosa) in mahalelke (Machaleb-Kirsche, prunus Mahaleb). Vse se množijo po sadnih peškah.

Opomniti moramo še nekterih bolj germovčastih drevesc, ki so tudi zelo koristne in se na več viž in v velik dobiček rabijo; zavolj tega pa tudi zaslužijo, da se med druge drevesa sejejo in sadé. Množijo se po sadu in semenu. Te le so: nagnoj (gemeiner Bohnenstrauch, cytisus laburnum) — medvedove hrušice (stumpfbblätteriger und spitzblättriger Weissdorn, crataegus oxyacantha in monogyna), — brinje (gemeiner Wachholder, juniperus communis), — dren (Kornelkirschbaum, cornus mascula), — šmarna hrušica (Felsen-Birnstrauch, Amelanchier vulgaris), — kozje češnje, črni glog (Purgier-Wegdorn, rhamnus catharticus), — smerdel (Alpen-Wegdorn, rhamnus alpinus), — bezeg (gemeiner Hollunder, sambucus nigra), — ruj, strojarsko drevó (Perücken-Sumach, rhus cotinus), — kločki, kločičuje (gefiederblättrige Pimperness, taphylea pinnata), — češminje (Sauerdorn, Berberitzenstrauch, berberis vulgaris).

(Konec sledi.)

Veliki zbor

kmetijske družbe v Ljubljani..

(Dalje.)

Sklepi kmetijskega zbora na dalje so bili: da se ima po nasvetu g. grofa Riharda Blagaja od g. Ambroža napravljena osnova novih postav za pòsle vsim podružnicam v pretres poslati, da se bo potem predložila višjemu poterjenju. Gosp. A. Galle, silno potrebo novih poselskih postav spozna je in prepričan, da ta reč sega v opravilstvo deželnega zbora, je željo razodel, da naj bi, kakor v nekterih družih deželah, tudi naše županije visoko ministerstvo za skorajšnji poklic deželnega zbora prosile. Ker pa kmetijska družba ni v opravični zavezi s županijami, ampak le s svojimi podružnicami po deželi, in ker družba nima s politiskimi, ampak le s kmetijskimi rečmi opraviti, je zbor, opustivši daljno pomenkovanje o tem predlogu, dalje sklenil 3 prošnje do ministerstva, namreč: 1) naj bi se (po predlogu g. H. Ulriha) napravila v Ljubljani učilnica za gojzdnarske vednosti, 2) naj bi po predlogu g. grofa Barbota se kmalo také potrebne postav za poravnavo služnih pravíc (servitutov) dala, in 3) po predlogu g. A. Galleta, da naj bi se kmalo gojzdna postava dala, scer se bojo kakor vse podružnice pišejo, gojzdi o malih létih tako pokvarili ali clo pokončali, da bomo v več krajih gol in pust Kras imeli.

Po nasvetu podružnice Idrijske je zbor sklenil, visoko ministerstvo prositi, da naj bi presvitli cesar dovolili, da bi nar pridniši učenci podkovijske in živinozdravilske učilnice začasno oprosteno od vajaškiga stanú vživali, ker je krajnski deželi umnih kovačev in pomočnikov v živinskih boleznih tako silno potreba — pri ti priliki je bilo tudi sklenjeno, ravno to prošnjo tudi za nar pridniši učence kmetijskih učilnic zopet ponoviti, ker je napravo tudi teh učilnic visoko ministerstvo samo vstanovilo.

Zavolj doneska, ki ga ima sleherni ud kmetijski družbi vsako léto z dvema gold. odrajtati, je bilo sklenjeno, da ima také ostati, kar družbine postav predpišejo, ker brez denarnih pripomočkov nobena družba ne more nič storiti; kmetijska družba pa za deželo veliko stori in bo imela tudi za naprej več storiti v podružnicah. Kmetijski družbi je dovoljeno, v kmetijskih zadevah se z ministerstvom samim posvetovati in to in uno popravo nasvetovati — sedanji stan kmetijskih družb je tedaj veliko velavniši od vsih družih. Ud kmetijske družbe biti, ni tedaj prazna čast, ampak vsak, kterimu je za kmetijstvo svoje domovine mar, zamore in ima pravico kot njeni ud se za eno ali drugo reč potegniti, eno ali drugo dobro napravo sprožiti i. t. d.

Gosp. Dr. Struppi je razložil stan podkovijske šole in živinozdravnišnice v Ljubljani, in povedal, da od noviga léta do vsih svetih je bilo tukaj 321 konj z večidel bolnimi kopiti podkovanih, v živinozdravnišnico pa v vsim skupej 317 bolnih živinčet perpeljanih, nar več konj, potem psov, potem goveje živine, in nar manj prešičev; zunej živinozdravnišnice v Ljubljani in zunej Ljubljane se je ozdravljalo še 67, večidel bolnih govéd.

Iz tega je očitno, da imajo učenci obilo priložnost, se umniga podkovanja, ozdravljanja bolnih kopit in ozdravljanja vsih družih bolezin djansko in dobro naučiti. — Kar pa podkovanje konj vtiče, ni v ti učilnici taka, kakor je pri družih kovačih, da vsak konje kuje, če se tudi nikjer ni umetniga podkovanja učil, če se le „ksel“ imenuje. Ali Bog pomagaj! kje češ pri nas dobriga v podkovstvu zdravih in bolnih kopit popolnoma izurjeniga „ksela“ vzeti, ker naše v podkovijski umetnosti izvedene mojstre lahko na perstih šteješ! V ti učilnici pa se bo pod vodstvom izverstniga učenika izučilo veliko dobrih kovačev, ki bojo potem pravi mojstri. Nobenimu se pa tukaj pred ne dopusti podkovanje konj, dokler ni za umniga kovača skušen.

Zastran potrebniga denarja za poplačanje zidanja imenovane učilnice je poterdil in dovolil občni zbor predlog družbiniga odbora.

(Konec sledi.)

Spomin na Gradec.

Perve dni tega mesca sim bil v družbi dveh prijatlov v Gradcu. Povabilo slavne Štajarske kmetijske in obertnijske družbe nas je tje peljalo, se vdeležiti občnih zborov kmetijske in obertnijske družbe, kterih predsednik so na vse strani neutrudljivi svitli nadvojvoda Janez bili. Mnogo važnih reči se je sklenilo ali za izpeljanje namenilo, kakor: pomnoženje podružnic, osnova novih poselskih postav, osnova gojzdnih postav, naprava še 2 kmetijskih šol po deželi, izdajanje tedniga časnika v nemškem, in če bo dovelj naročnikov tudi v slovenskim jeziku; zalóga za učence podkovijske šole, preuredba družbinih postav i. t. d. Gosp. Dr. Hlubek je razložil mnoge važne skušnje na družbinim vertu v pretečenih 3 léti. Zavolj krompirja je povedal, da se je gnjilina ravno také iz semena pridobljeniga krompirja prijemala, kakor družiga, in da je krompir, na novo gnojenje sajen, nar bolj gnjil. Scer so mu mnoge skušnje razodele, da krompir iz

semena še le o 3 léti debelost navadniga krompirja doseže, — de se nar obilniši pridelk zadobi, ako se celi krompir srednje debelosti sadi, — de med 62 plemeni se je rudeče-višnjevo-pisano pléme nar rodovitniši skazalo, — in de ga za krompir, kakor tudi za repo ni boljšiga gnojá, kakor je rožnina (Hornspäne); kjer se je krompirju z rožnino gnojilo, je bil pridelk štirikrat veči. — Zastranjeje murvinih drevés in svilodov (židnih gosenc) se je oznanilo, de je družba to léto 11000 drevés prodala; več mož je bilo pohvaljenih zavolj pridniga obnašanja v reji murvinih drevés; z radostjo smo slišali tudi gg. učitelja Kodermana in Mussi-a imenovati. V Gradcu se morajo redoma vsi šolski pripravniki (Praeparandi) podúka v reji murbinih drevés in svilodov vdeležiti. (Kdaj se bo pri nas kaj taciga koristniga vpeljalo?) — Nekteri predstojniki podružnic (memo gredé moramo povedati, de so vse podružnice svoje namestnike v zbor poslale) so razložili storjene skušnje. Poslednjič so bile volitve odbornikov in tajnika. G. Dr. Hlubek, mnogozasluženi mož za kmetijstvo sploh in za Štajarsko kmetijsko družbo še posebno, je bil tajnik izvoljen. Gospod nadvojvoda, ki so bili vodja vsih pomenkov, so sklenili zbor s prijaznim ogovorom. Po zboru (ob 3 popoldne) smo šli vsi skupej h kosilu, pri katerim so tudi svitli nadvojvoda pričujoči bili. Po navadi so se napijale zdravice, de je donelo po celi izbani. Med „Vivat“ in „Hoch“, so se razlegali tudi verlih Štajarskih Slovincov krepki glasi „živijo“ krog in krog. Tako je prav, de Slovenec nikjer svojiga miliga jezika ne zataji!

(Konec sledi.)

Krajske kmečke tobačne pipe napravijo raka na ustnicah. *)

Skušnje v Ljubljanski bolnišnici kažejo, de je število rakovih od nekdanj silno veliko; v poslednjih 60 léti je bil med 60 bolniki eden rakov; med rakovimi pa je imel vsaki tretji raka na ustnicah.

Ta več kot pol stolétja stara prikazn je Krajski deželi vlastna; toraj mora tudi uzrok iméti, ki je tudi tej deželi vlasten. Krajski kmetje imajo namreč navado, iz majhnih lesénih, s bakram (kufram) okovanih pipic tobak piti, ktere imajo silno kratke cevke, tako sicer. de se ustnice lahko okova dotikajo. Ker je vedno oslinjen, mora bakreni okov tim več zlo občutljive in s tanjko kožico pokrite ustnice razjedati, ker je zavoljo tobaka, ki se iz pipe brez vodnjaka pije, slina sama zlo ojstra. To napravi sčasoma raka, kateri nar rajši spodnjo ustnico prime. To misel pa še zlasti to poterdi, de je bilo med 142 bolniki z rakom na ustnicah 127 možkih, in le 15 ženskih, in de so bili ti možje večidel kmetje, delavci, tesarji, gostači, hlapci, in torej ljudje, pri katerih se imenovane pipice največkrat vidijo, s kterimi še clo v bolnišnico pridejo.

Če se pa pomisli, de se mnogo tacih bolnikov iz strahu pred zdravnikovim nožem, ali goljufani od nevednih mazačev, ali clo ne, ali pa še le takrat na tukajšno bolnišnico obernejo, ko že ni več moč pomagati, in de drugi, kterim se bolezen verne, nad umetnostjo obupajo in tako zapušeni svojim domačim ljudem nadlego in še clo nevarnost delajo, se da iz tega posneti, kako pogostoma je ta bolezen po deželi in kako nevarni so njeni nasledki.

Naj se tedaj gosposke, duhovni, župani, zdravniki in ranocelniki z združenimi močmi prizadevajo, kakor morejo, in zlasti s primernim podučanjem ljudstva

na deželi rabo kratkih lesénih, z bakram okovanih pip odpraviti, ki so zdravju tako škodljive.

Priporočilo.

V stanišču slavjanskega društva v Terstu, pri g. J. Lerherju v Ljubljani, in pri g. J. Leonu v Celjovcu se dobijo:

Jadranski Slavjan, podučiven list, 6 zv. (19 pol) po 1 gold.; — Razgovor B. Bossuet-a o državah, poslovenil M. Verne, po 20 krajc.; — Detovodsko potovanje v Krajclingu, jeseni 1840, po 15 krajc., (poslednje dvoje ste v Terstu po 5 krajc. boljši kup.)

Slavjansko društvo meni s temi prvimi cveticami svojega proletja željem iskrenih rodoljubov po svojej moči vstreči, in jih prijatljem svoje domovine ponudi, naj jih tudi vpletejo v krasni venec mlade se zbuječe Slovenije. „Slavjan“ je častito preznanje najšel, ki se mu lepo in prijazno zahvali. S radostnim sercam smo nektare njegovih sostavkov v „Novicah“ in v slovenski „Čbeli“ brali.

To nam daje upanje, da bodo verli Slovenci, ki jim je mar za prosvetje svojega naroda, v podporo našega početja radi nekoliko krajcarjev pogrešili, in si jedne ali druge rečenih knjižic kupili.

To bo nam dalo tudi moč, znovič se v naše lepe perivoje in livade podati, in kar bomo nabrali, dragim prijatljem priobčiti.

Imenovane knjigoteržce smo tudi pooblastili „Slavjana“ jakim slovenskim učiteljem zastonj podeliti.

Od slavjanskega društva v Terstu 13. grudnia 1850.

S. R.

Novičar iz slovenskih krajev.

Iz doljniga Štajarskiga (H). Pretekli mesec sim po Savinski dolini potoval, in serce me sili, da Vam, kar sim posebniga vidil ali slišal, nekoliko pišem. V Celji sim očitne porotne sodbe poslušal. Dopadlo mi je, kako vitez g. Acula gladko in lepo slovensko govori; dopadlo, kako resno se g. Mulaj, državni pravdnik, obnaša; ali pa niste prvi razsodbi g. porotnikov nad tistima dvema ženskama, od kterih se je mislilo, de ste novorojenčke umorile, premilostljive bile, si ne upam razsoditi. — V Stražneku, nekim gradiču med Brasločah in Gomilskim, sim vidil in slišal nov inštrument, iznajden od slavniga orglarja Alojzja Hörbiger, ki ga (antropogloson) človekoglasnik zato imenuje, ker neke pišali človeku podoben glas imajo. Ne sila prostoren, okoli 4 čevljev visok in tri in pol čevljev širok, ima kot orglje klavijaturo s 5 1/2 oktavami in 4 premembami; nar nižji glas ima, kakor v orgljah, 16 čevljev visoka pišal F, in naj višji glas G; pišali so iz cina, pakfona in mesinga narejene; prav milo pojejo, in glasi so močni pa tudi tihi (crescendo et descendo) če se koliko kaj z ного pritisne. H petju, posebno veliki tedin, bi ta inštrument gotovo še prijetnejši se prilagal kot fisharmonika. Hörbiger misli ta inštrument v večih mestih pokazati, in sčasoma ga še bolj popolnoma sostaviti. — Domú vernivši sim v neki sosedi vidil nov strop na hišo devati, ktera je že več lét strehe pogreševala, kakor ga kozolec še dandanašnji nima. Začudim se, in rečem: no lejte! nemarni možák se poboljša! Smehljaje mi na to sosed pové, da so posestnika razterganiga poslopja, ko družiga ni bilo, ki bi bil pisati in brati znal, za župana zvolili; in ker je sosede sram, da bi njih župan v taki razderti bival, so mu škop in drugih pomočkov brez plačila ponudili, samo da bi si svoje poslopje popravil. Vidite, da županijstvo tudi svoj dobiček ima — in tako je vsim pomagano. — Na zadnje sim še eno smešnico slišal. Okoli mize neke oštarije je pet kmetov s enim teržanam sedelo, in teržán je pšenico kupoval. Ko s enim kmetam

*) »Novice« so že v 1. tečaju 1843 v listu 36. pod nadpisom: »Nekaj za moje rojake, ki tobak pijó« — in potem spet v 4. tečaju 1846, v listu 47. pod nadpisom »svarilo kmetam, ki tobak pijejo« ravno to opominovale, kar se bere v pričujočim sostavku zopet poterjeno. Vred.

klepati zamore; 4) poslednjič je naznanil g. predsednik de Štajarski bik žlahniga Mircetarskiga plemena, ki ga je družba po naročilu g. prof. Hlubeka od g. Bernauerja iz Bruka na Štaj. dobila, je že na družbinim dvoru na Poljanah za pleme o prihodnjim letu; g. predsednik in g. Malič sta si z bikom tudi kravi ravno tega žlahniga plemena pripeljati dala, de se bo čista reja ohranila, Bik velja 110 gold., — kravi pa ste po 140 in 150 gold. dobriga denarja.

Potem je prišla delitva častnih daril pridnim sadjo- in murvorejcem na versto, ktere se vsi tisti dobili, ki so jih podružnice nasvetovale, namreč: prvi cekin, po namenu visoke časti vredniga dvorniga kaplana g. Primica na Dunaji, je prejel Andrej Kosler iz Rigana Kočevskim, drugi cekin pa Matija Rohrmann mlajši iz Dobravske vasi. Sreberne svetinje so bile spoznane: Valentinu Košarju iz Tajnic, Jožefu Pernaču v spodnjih Gorjah, in pa Francu Bisjaku iz Dražovnika.

Mnogim gospodam pa iz verste večih kmetovavcov, duhovskega in učiteljskiga stanu, je bila za njih hvale vredno prizadevanje v reji sadnih ali murvinih drevés ali pa za razširjenje sadjorejniga podúka, očitna hvala spoznana, namreč: g. posestnikom Rakovniškiga, Mokronoškiga in Mirniškiga gradú, — v Zatičniski podružnici g. vitezu Föderanspergu, g. Hribarju, g. Guliču, g. Grösingu in g. Kopeckimu; v Ribniški podružnici g. Fr. Haleku v Dolenji vasi; po nasvetu podružnice Radoljske: g. Janezu Brencetu, poprejšnjemu kaplanu v Bohinski Bistrici, in g. Jak. Mencingerju, učitelju ravno ondi; pa tudi šolska mladost v Bohinski Bistrici je bila zavolj njeniga pridniga obnašanja v sadjoreji v izgled drugim očitne pohvale vredna spoznana. —

Ker je mesto eniga odbornika prazno, je bila volitev noviga odbornika, pri kateri je bil g. Mihael Ambrož izvoljen. — Od podružnic za nove ude nasvetovani, so bili vsi od zbora poterjeni.

Gosp. Ferd. Šmidt iz Šiške je razdelil zbranim udam nekiga zlo rodovitniga lisastiga fižola, ki se po nemško „buntscheckige Prinzess-Fisole“ imenuje; ena rastlina mu je rodila 187 strokov z 1019 fižoli.

In s tem je bil letašnji zbor dokončan, kteriga je naš za prid in napredovanje kmetijske družbe serčno skerbni g. predsednik s prijaznim ogovorom sklenil.

Spomin na Gradec.

(Konec.)

Drugi dan je bil zbor obertnijske družbe (Industrie-Verein), pri katerim so bili nar važniši pomenki zastran zaostalih dolgov, ki se imajo Graškemu središu plačati, in zastran prlhornje zvéze notranjo- in zgornjo-Avstrijskih družb s Štajarsko. Vse druge družbe so se ločile od Graške, samo Krajnska hoče s Štajarsko terdno zedinjena ostati, kar je g. Samasa v imenu Krajnske družbe natanjko razložil. — Pri tem zboru je bilo razdeljeno 8 daril nar pridnišim učencem risarke šole; veselilo nas je med poslavljenimi učenci tudi eniga Krajnca viditi iz Koprivnika; Pašelná po imenu. — Po zboru (o dveh popoldne) so svitli nadvojvoda vsim vunanjim poslancem visoko čast skazali in jih k sebi na kosilo povabili, kjer smo se zares prav dobro imeli v družbi njega in njegove ljubeznjive rodovine. Takó sta nam ta dva dneva prav naglo in prijetno pretekla. Gosp. nadvojvoda so nam prijazno obljubili, prihodnje léto spet na Krajnsko priti.

Tretji dan sim prav veselo doživel v družbi svojiga draziga prijatla g. Dr. Hlubeka, ki me je na družbini vert, v svilarnico slavne Štajarske svilarne

družbe v Baierndorf, in v kmetijsko šolo, ktero g. Höpfner na svojim posestvu v Krotendorfu prav modro vodi — peljal, kjer sim mnogo znamenitih reči vidil.

Prav žal mi je bilo, de več družih drazih prijatlov v Gradcu sim mogel le takó rekoč memo gredé obiskati, nekterih pa clo ne, ker vse 3 dni je bilo z imenovanimi rečmi opraviti. Vunder sim tudi v slovenskih zadévah mnogo veseliga slišal in se z nekterimi rodoljubi osebno soznal, ki sim jih poprej le po pismih poznal. Z veseljem se spomnim pomenkov s častitimi gospodi profesorji Dr. Muršičem, Dr. Kopačem, Dr. Škedelnam, ktere sim vse žive za pravično slovensko reč najdel. Tudi častiti g. gimnazijalni inspektor Dr. Kleemann mi je mnogo veseliga zastran svojiga obiskanja posebno Štajarskih gimnazij razodel; pa mi je tudi povedal, kako zlo se je začudil, de v Celju, Marburgu in Celjovcu dosihmal učenje slov. jezika tudi za rojene Slovence ni veljalo za zapovedani (obligatni) predmet, kar je na mestu ukazal, de mora biti, ker ministerski ukaz tako zapové. Gosp. Dr. Škedel in g. Dr. Kopač bosta v drugi polovici šolskiga léta začela učiti kaznovavno pravo v slovenskim jeziku; eden bo učil materijalni, drugi formalni del. Čeravno v tako važnih ukih, v kterih se mora tudi nemški jezik s sto in sto ptujimi besedami pomagati, bo začetek nekoliko težák, jima bo vunder vsak dan beseda gladkejši tekla, ker nobena reč ni težka, ako se bistra glava zedini s pravo voljo. Gosp. Dr. Krajnc se v razlaganju svojiga predmeta že izversto obnaša. Še prijetniši je pa učenje učencem, ako imajo učence njim serčno udane, in taci se učencem v slovenskim jeziku gotovo manjkalo ne bode, ker slovenska mladost je povsod lepo vneta za svoj materni jezik, ki, čeravno zdej še milo zdihuje po ravnopravnosti pri vradijah, bo vunder enkrat tudi tukaj svojo vstavno veljavnost zadobil.

Dr. B.

Poslednja beseda o starim letu zavoljo zemljišniga oprosténja.

Kar se je ljudém že dopovedvalo, kar so „Novice“ že v mnogih sostavkih pisale, vse to nekterim še ni zadosti, in treba bi bilo, da bi se jim ena in ravno tajista reč vedno trobila: „varite se šuntarjev in zapeljivcov!“ Tista zvijača, s ktero se po nekterih krajih, posebno pa v Ljubljanski okolici, ljudém glavo motiti skuša, da so namreč cesar Ferdinand vés drug patent dali, s kterim so tlake, desetina in sploh vse davšine poprejšnih podložnih kmetov overžene, brez da bi se v njem od kakšniga odškodovanja govorilo, še vedno nekterim ljudém po glavi blodi. Žali Bog! da sleparjem nekteri veliko raji verjamejo, kakor poštenim in resničnim možem. Popraševali smo okrog, kakšni je neki tisti patent, na kteriga se nekteri še vedno opirajo, in lejte! En kmet nam je sam nekaj natisnjeniga prinesel, cesar brati ni mogel, in je terdil, da je ta tisti pravi patent, in da samo to velja, kar v tem patentu cesarja Ferd. stoji, da pa od odškodovanja, h kterimu se zdaj kmetje silijo, v njem ne besedice najti ni. Serce se nam gane, ko pogledamo in beremo, kar nam kmet pokaže. Namesto tako imenovaniga patenta, vidimo tiste mile besede bivšiga cesarja Ferdinanda, slavniga spomina, tisti „poziv na svoje narode*“,

*) Celo to pismo, kteriga nekteri za „pravi patent“ imajo, je od besede do besede natisnjeno v 44. dokladnim listu leta 1848. V listu 42. Novíc 1848 se pa najde tudi razglas cesarja Ferdinanda 6. kozoperska, ko so Dunaj zapustili; 2 dni po tem so razposlali drugi razglas iz Hercogenburga, kteriga so cesar zato pisali, ker so mislili, de zavolj tačasnih Dunajskih silnih prekucij uni prvi razglas morebiti ni sploh oznanjen bil. Tudi ta razglas se najde v 42. listu 1848. Tisti, ki toliko govore od nekiga